

Na Miklavžev večer.

„Kaj ménite?“ rekla je mati svojima hčerkama, „kaj ménite, ali vam bode prinesel kaj sv. Miklavž? Ali sta vže kaj prosili? Prosimi je treba, ako želimo kaj dobiti.“

„O dà, dà,“ oglasi se Anica, „jaz-sem ga vže prosila, da mi prinese nogavice in nove čreveljčke, katerih najbolj potrebujem, ker so moji vže stari in raztrgani.“

„O neumnica ti“, zavrne jo Katarinka, „kako da prosiš nogavice in novih čreveljev? Noga-vice nam bode vže mama naredila, in črevelje nam kupijo oče. Jaz nisem tako neumna, da bi prosila takih stvari, ki nam jih morajo oče in mati pre-skrbeti, jaz raje prosim sv. Miklavža, da mi prinese poln pehar naj-boljših slaš-čic in naj-lepših igrač.“ To

je slišala mati, na-smeye se in reče: „Je vže dobro, Katarinka; ker misliš, da ti stariši morajo pre-skrbeti vse, česar potrebuješ, in ti ni treba pro-siti za naj-potrebnejše stvari, pove-dala bodem to sv. Mi-klavžu in on naj te sodi.“

Takój po večerji, ko sta Anica in Katarinka vže odmolili svojo večer-no molitevco in se vsaka po svoje pri-poročala sv. Miklavžu,

zasliši se zunaj pred hišo velika vika in krika ter rožljanje z verigami. „O jejmina, kaj neki je to,“ zavpijeta Anica in Katarinka ter skočita k oknu. Ali kako se ustrašita, ko vidita čudnega človeka s črnimi lasmi in črnim obrazom; glavo je imel s cunjo ovito, skakal in plesal je po cesti, kakor kak divjak in pri vsakem oknu zavpil: „Ali je pri tej hiši kaj otrok, ki ne molijo in ne poslušajo svojih starišev? Ali morda tudi kaj takih, ki bi vse radi imeli le od starišev, a delati

nočejo nič, da bi jim povrnilo dobrote. Jaz iščem takih otrok, da jih naznamim sv. Miklavžu in mu povem, da ne zaslužijo, da bi jim kaj prinesel.“ Katarinka se tega zelo ustraši ter hoče od okna k materi, da bi se skrila. Ali mati pristopi k oknu, prime Katarinko čez pas in jej reče: „O le tukaj ostani in poslušaj, kaj pravi oni človek, ker ravno ti si taka, da želiš vse od starišev imeti ter nikoli ne vprašaš, od kod naj vzemó. Tebi so le slaščice pred očmi, na druge potrebnejše stvari pa ne misliš.“ — In slišal je te materine besede óni črni mož, ki je skakal in plesal pod oknom, nasmijal se, stresel z verigami in zdiral naprej.

In kaj mislite, kaj je prinesel sv. Miklavž Anici in Katarinki?

Ko se drugo jutro Anica in Katarinka zbudita in pogledata, če jima je sv. Miklavž kaj prinesel, najde Anica najlepše nogavice in lepe nove črevlje, a vrhu tega še lepo ruto in lepo molitevno knjižico. — In Katarinka? Kaj pa ona? O jéjmina! poln pehar suhega kruha, nekaj suhih češpelj in krljev, vrhu tega pa strgane črevlje in zakrpane nogavice.

„Ali vidita zdaj,“ rekla je mati, „sv. Miklavž je storil takó, kakor sta si želeli. Oni črni mož je slišal vse, pa mu je povedal. —é.

Sv. Lucija.

Otročiči ljubi! pač se vže veselite in komaj pričakujete dneva sv. Miklavža. Zakaj bi se tudi ne veselili in z radostnim srcem ne pričakovali velikega prijatelja nežne mladine — sv. Miklavža? Ako ste pridni, poslušni in se radi učite, izvestno vam prinese sv. Miklavž mnogo lepega in koristnega.

Glejte, ljubi prijateljčki moji, ta navada, da sv. Miklavž nosi pridnim otrokom lepih darov ni povsod domá. V laških Tirolih in malo ne po vsej laškej deželi in tudi po drugod ne nosi, kakor pri nas, sv. Miklavž, ampak sv. Lucija. God in praznik sv. Lucije se obhaja v 13. dan meseca grudna.

Otroci se zelo veselé sv. Lucije. Sv. Lucija jim prinese mnogo lepega, dobrega in koristnega. Otroci vže komaj čakajo predvečera sv. Lucije, ker takrat nastavijo sv. Luciji plošček na okno, da jim kaj prinese. A sv. Lucija ne pride sama; njen zvesti služabnik pripelje na uzdi lepega oslička, na katerem sedi z lepimi darili bogato obdana sv. Lucija. Otrokom je treba skrbeti, da se ne zamerijo služabniku niti ljubej živalici — osličku sv. Lucije. Zatorej denejo v plošček otrobov pomešanih sè sólijo, ker to osliček sv. Lucije najraje jé. Služabnik pa je truden in upehan in kadar je hud mraz, ga še celó zebe; zatorej postavijo za njega na okno poleg ploščeka tudi kozarček, v katerem je nekoliko vina — kar popije služabnik sv. Lucije in se takó okrepča za daljni pot.

Dolgo čakajo otroci, in še v postelji čujejo, da bi slišali zvonček, ki ga nosi na vratu osliček sv. Lucije, ali naposled vendar le zaspé.